

Jiří Ventluka

Jiný

Jiný
Jiří Ventluka
1. vydání 2025
knihyjv@jiven.cz

ISBN 978-80-11-07930-7 (pdf)
ISBN 978-80-11-07931-4 (ePub)
ISBN 978-80-11-07932-1 (Mobipocket)

„Co myslíte, proč to udělal?“ zeptal se Mock.

„Vím já?“ opáčil doktor otázkou. „Ví vůbec někdo, co se děje na dně kterékoli lidské duše? Ví někdo, co si druhý člověk přeje?“

John Steinbeck – Sladký čtvrtek

Sumerská bohyně Inanna, která je totožná se semitskou bohyní Ištar, měla moc proměnit muže v ženu a ženu v muže.

Rok 2002

Ten víkend, kdy se to všechno podělalo, začal fakt docela dobře. Počasí jako namalované, práce na chalupě moc nebylo, děti s babičkou, a tak zbýval čas na relax. Místní je upozornili, že houby nerostou, což znamenalo, aby procházku do lesa vzali jako piknik. Za těch pár let, co sem jezdili, měli les prochozený a nalézt pěkné místo, kde by je vyrušily a viděly snad jen srnky a veverky, nebyl problém. Lehká svačina, trochu slunění, a tak mohla mít pohoda i mírné erotické vyústění. Večer grilovačka a posezení se sousedy. Na druhý den zbylo řezání a štípání dříví na zimu. Později odpoledne hodili pár svršků do auta a vyrazili domů.

Přišlo to tak obyčejně a hlavně nečekaně. Po dopolední práci byli přeci jen trochu unavení a cesta proto probíhala víceméně mlčky. Najeli na dálnici, provoz byl skoro nulový. Petr koutkem oka pozoroval, že se Martě občas zavírají oči, a když bylo delší dobu ticho, myslel si, že usnula. Asi po deseti minutách se Marta ozvala: „Petře, chci se tě na něco zeptat.“

„Ano?“

„Všimla jsem si posledních pár měsíců, že občas nemám rtěnku na svém místě. Občas i lak na nehty a někdy i cítím odlakovač, když přijdu domů. Děje se něco, co bych měla vědět?“

V hlavě mu vybuchla sopka. Zmateně přemýšlel, kde mohl udělat chybu.

„Zeptám se ještě jinak. Máš nějakou ženskou?“

„Ne, nemusíš mít obavy, žádnou ženskou nemám,“ řekl naoko klidně, zatímco počítač v hlavě jel naplno.

„Dobře, takže pokud vezmu jako fakt, že mluvíš pravdu, o co tady jde?“

Přemýšlel už mnohokrát, co by asi řekl, kdyby ho Marta přistihla, ale variantu, kdy se takhle v pohodě a přímo zeptá, nepředpokládal.

„Chceš to opravdu vědět?“

„Tak snad po šesti letech manželství mám právo vědět, co se mezi námi děje.“

„Právo?“ vyhrkl ze sebe, „Jaké právo. Každý má nějaký svůj trezor, kam nechce nikoho pustit.“

„Jak to myslíš?“

„Jak to myslím?“ snažil se získat čas. „Jednoduše. Když chci třeba vědět, jak se ti líbilo, když jsi to dělala poprvé a s kým's to dělala, také mi o tom nechceš říct.“

„To nemyslíš vážně, to je přeci něco úplně jiného.“

Věděl, že má pravdu, ale zoufale se snažil vybojovat pár vteřin, aby něco smysluplného vymyslel.

Všichni lidé bez ohledu na věk a pohlaví mají někde hluboko v pevném trezoru ve své hlavě ukrytá tajemství. Petr si to své nosil již od dětských let. Věděl, nebo spíš tušil, že jednou utajená pravda vyjde najevo, ať už díky jeho chybě, nebo že nastane vhodný čas. I když neměl žádnou představu, co v tomto případě vhodný čas může znamenat. Děsil se toho okamžiku, děsil se, jak bude reagovat okolí, co tomu řeknou známí a blízcí.

„A v čem je to prosím tě jiné?“

„Tamto je jen moje věc, ale tohle je přeci mezi náma dvěma. A to je snad podstatný rozdíl, nemyslíš?“

„Hmm, asi jo,“ hlesl.

Zase chvilka ticha.

„Tak proč mlčíš, to mi k tomu nic neřekneš?“

Znal mnohokrát projetou cestu a věděl, že kousek před nimi je malé odstavné parkoviště. Přibrzdil a odbočil na něj ze silnice.

„Viš, řeknu ti něco důležitého a bude lepší, když se na chvíli zastavíme.“

Napůl vyděšený a napůl nechápavý pohled Marty pomalu přecházel do spíše vyděšeného.

Tenhle druh přiznání není nikdy jednoduchá věc a od člověka vyžaduje neskutečné množství energie, psychických sil. A Petr pochopil, že zřejmě právě nastal okamžik, o kterém se říká „kdy jindy, když ne teď“. Věděl, že jinak bude následovat jen hromada lží, do kterých by zabředal stále víc a mnohem horší by pak bylo se z toho bahna vyhrabat.

„Tak jo,“ vysoukal ze sebe ztěžka a po chvilce odmlky, „vždycky jsem si přál být ženou.“ Podle literárních zdrojů měl pocítit určitou úlevu, ale kupodivu, když měl odhalení za sebou, najednou si nebyl jistý, že nějakou úlevu opravdu cítí. Spíše to byl strach z toho, co bude následovat.

Pro změnu nyní vybuchla sopka v její hlavě. Překvapilo ji to víc, než kdyby řekl, že má jinou ženskou. Nebo chlapy. Chvíli to vydýchávala a užasle se na něho dívala.

„Proč sis mě teda bral, když jsi na chlapy?“ vyhrkla ze sebe.

„Nejsem na chlapy.“

„Tak tomu moc nerozumím, chceš být ženská a nejsi na chlapy? To mi vysvětli.“

„Co je na tom divného? Copak nejsou ženské, které mají rády ženské? Pokud si pamatuju, ty s tím máš také nějaké zkušenosti.“

„Si to pamatuješ špatně, neříkala jsem, že s tím mám zkušenosti. Říkala jsem, že po mě jiná ženská zkoušela vyjet. Ale já nejsem lesba.“

Opět chvilka ticha.

„Takže jestli tomu rozumím, tak ty bys chtěl být ženskou, lesbou?“ Nečekala na odpověď. „Panebože. Takovou věc se dozvídám po tolika letech manželství.“

Trochu se naštvál: „Myslíš, že jsem ti něco takového měl říct před svatbou, nebo když jsme se seznámili? To by sis mě vzala? Nebo chceš říct, že se ti ty roky strávené spolu nelíbily?“

Zatvářila se kysele: „Ne to popravdě říct nemůžu. Jen se nějak nemůžu smířit s myšlenkou, že sem vlastně těch osm let spala a šukala se ženskou. Prostě si to nedovedu představit.“

Věděl, a připravoval se už dávno na to, že to jednou praskne, ale teď bylo až děsivé, jakou cítil v jejích slovech averzi.

Chvíli mlčel a sbíral síly k chabé obhajobě.

„Vidíš, a přitom je to tak jednoduché,“ pronesl potichu.

„Bože, co na tom vidíš jednoduchého, to mi vysvětli!“ vyrazila ze sebe.

Několik vteřin si formuloval myšlenky.

„Představ si to třeba takhle: chtěla bys ty být mužským?“

„Co to má s tím společnýho. Proč bych měla chtít být mužským, já jsem se svou pipinou na rozdíl od tebe spokojená,“ řekla navztekaně.

Bylo to tak absurdní, až se musel usmát. Popudil ji tím ještě víc.

„Fakt nechápu, co ti na tom připadá k smíchu, to vážně nechápu.“

„Promiň, směju se té pipině. Mám ji totiž taky hrozně rád, teda jsem s ní taky moc spokojený a tebe hrozně miluju...“

„Tu omáčku si klidně můžeš odpustit, byla bych ráda, kdybys mluvil k věci. Takže vysvětluj,“ přerušila ho.

Viděl, že začíná být opravdu vzteklá.

„Dobře, promiň. Takže moc tě prosím ještě jednou, představ si jen tak v duchu, že by ses ráno probudila, a byla jsi chlapem. Jak by se ti to líbilo?“

Přemýšlela o tom asi dvě, tři vteřiny.

„To nevím, asi by mi z toho jebnulo. Nechci si nic takového představovat.“

„Tak vidíš. A přesně s tímhle pocitem se já budím každé ráno.“

Začalo to z něho proudit jako z protržené přehrady.

„Každé ráno jsem místo ženské mužský. Od malička tři sta šedesát pět dní v roce. Každý den, když vidím, jak se sprchuješ, oblíkáš, líčíš a češeš si vlasy, ti tiše závidím a říkám si, když můžeš ty a miliony dalších ženských, proč nemůžu já. Dřív jsem nevěděl, co to pro mě znamená, co se se mnou děje. Nebyl žádný internet jako dnes, kdy na něm můžeš cokoli nalézt. Neměl jsem možnost se s tím seznámit. Nedokázal jsem se sebrat a jít s tím k doktorovi. Říct ‘chci být ženská, udělejte ze mě ženskou’. Nedokázal jsem s tím jít na veřejnost, obléknout si šaty a jít mezi lidi. Dneska už navíc nechci ničit rodinu, děsit děti, nevím, jak by to bylo v zaměstnání. Bydlíme na malém městě a lidi tady u nás tohle nesnášejí. Přijmou gaye, přijmou lesby, ale tohle se jim nelíbí. A abych se z toho nezbláznil tak prostě a jednoduše jednou za čas, když jedeš s dětmi k mamce, nebo když zůstanu doma sám, vezmu si na sebe šaty, nalíčím se a aspoň chvíli se cítím, jak bych si přál.“

Přemýšlela a vstřebávala co jí řekl.

„To ale pořád nevysvětluje, proč sis mě tedy bral.“

Znovu se usmál.

„Pamatuješ si na ten den, kdy jsme se seznámili?“

„Hm, samozřejmě, není to zase tak dlouho a paměť mám dost dobrou,“ řekla podrážděně.

„Měla jsi nádherné tmavozelené saténové šaty s krajkovými dlouhými rukávy, černé střevíčky s volnou špičkou a patou a v těch tvých tmavých vlasech jsi měla nádhernou velkou retro kytici. Nesla ses jako královna. Byl jsem do tebe v tu chvíli úplně blázen. Řekl jsem si, že s takovou ženou musím být schopen překonat všechno.“

Odmlčel se, utopený ve vzpomínkách.

„A?“ vrátila ho do reality.

„Přecenil jsem se. Vydrželo mi to asi dva roky. Pak jsem do toho znovu spadl. Jako kdyby to byla droga. Ale horší, drogová závislost se dá vyléčit. Tohle ne, tohle je asi genetika nebo co, na to pilulky nepomohou.“

„Takže jestli tomu rozumím, když jsi doma sám, nalíčíš se a oblékneš jako ženská? A tak se jdeš projít, nebo co? Nechápu.“

„Projít jsem se byl jen párkrát pozdě v noci. Nechtěl jsem, aby došlo ke konfliktu, při kterém bych se mohl prozradit. Nedovedeš si představit, jak pro mě alespoň ten občasný převlek byl důležitý. Bylo to takové uvolnění stresu a dobití baterií. Z něho pak čerpám sílu další dny. Říkal jsem ti, že tohle lidé nemají rádi a nechci ohrozit rodinu. Dovedu si představit, jak by to pak vypadalo, kdyby něco takového proniklo na veřejnost. Samozřejmě bys to nejvíc odnesla ty a děti. A to jsem nechtěl nikdy riskovat.“

„Tak to je od tebe fakt milosrdné, že máš na mě nebo vlastně na nás takové ohledy. Uvědomuješ si, že jsem něco takového měla právo vědět už dávno, ještě, než jsme se vzali? Vždyť je něco takového od tebe podraz! Dokážeš si vůbec představit, jak se teď cítím, jaký podvod jsi na mě udělal, v jakém podvodu jsme vůbec spolu žili?“ Přemýšlela, jak je možné, že si tak dlouho ničeho nevšimnula.

Zavřela oči, odtáhla se od něho co nejdále, a schoulila na svém sedadle k okénku. Byla tak šokovaná, že měla v hlavě najednou úplně prázdno. Nevěděla co má říct, co dělat.

Věděl, že má pravdu, ale nečekal, že bude reagovat tak odmítavě. Doufal, že pokud se to dozví, dokážou si o tom spolu rozumně promluvit a ona jeho situaci pochopí, i když netušil co bude pak dál. Jasně, že je to jeho chyba a jeho problém, ale vždycky věřil, že společný život a společné zážitky převáží nad důsledky odhalení pravdy. Tušil nyní, že nějaké ‚promiň‘ nebo ‚já nechtěl‘ situaci nevylepší.

Asi po minutě vyhrkla: „To si kromě mé rtěnky a laku na nehty ještě oblékáš i moje šaty a prádlo?“

„Ne to ne, nemusíš se štitit, koupil jsem si své vlastní. Mám je schované v garáži za skříní s náradím.“

„Štitit se neštítím, ale nemůžu říct, že by to byla zrovna líbivá představa.“

„Pár věcí mám z dřívější doby, než jsme se seznámili. Další jsem si koupil přes internet. Pár let už existují internetové obchody, tak to není problém. Jít do obchodu a zkoušet si sukni, na to jsem zatím žaludek neměl. Takže teď víš všechno. Vím, že jsem tím asi celý náš život podělal. Mrzí mě to, mám tě moc rád a děti také. Často o tom přemýšlím a pochopím, když se budeš chtít se mnou rozejít.“

Nastartoval znovu auto a pomalu se opět rozjel.

Zbytek cesty domů už nikdo nepromluvil. Zastavil před garáží, vystoupili z auta a šel otevřít garáž.

„Počkej chvíli, možná bude chtít mamka odvézt domů.“

Vzali tašky a šli dovnitř.

„Hurá, mamka s tatškou jsou doma,“ ozvalo se z obývacího pokoje, když klaply domovní dveře. Z chodby se vyřítily Eva s Terkou jak dělové koule a chytly Petra i Martu kolem kolen.

„Ahoj holky, tak jak bylo s babičkou?“

„Nezlobily moc?“ ptala se Marta.

„Ale vůbec ne, nic, co by se vymykalo normálu. Dyk víš, že máte hodný holky. Takový vnučky by chtěl každý. Přišly jsme o chvíli dřív, máte tam v troubě připravený jídlo. Skočte se převlíknout, já vám ho zatím přihřeju a půjdu.“

„Petr tě může odvézt, když chvilku počkáš.“

„Ale vždyť je to kousek, já se teď večer docela ráda projdu. Už je tam tak akorát, přes den bylo dost horko.“

Mamka dala ohřát večeři, Petr zatím ukládal a třídil věci z auta a Marta zašla do koupelny se alespoň lehce opláchnout. Opřela se o umyvadlo a zadívala se do zrcadla. Málem jí vyhrkly slzy. Uslyšela holky z kuchyně, jak připravovaly příbory. Potlačila nával nevolnosti, který přišel se stresem a honem si znovu opláchla a osušila obličej.

„Vážně nechceš mami svézt? Petr nechal auto venku, klidně tě může vzít domů.“

„Hele, v pohodě se najezte, já to dojdu, neboj,“ kývla na Martu.

Vzala si kabelku a odcházela, Marta ji vyprovázela ke dveřím.

Ve dveřích se ještě zastavila a obrátila. Zadívala se zkoumavě na Martu.

„Marti, neděje se něco? Je všechno v pořádku?“

„Ne, nic se neděje. *„Jenom se mi mami právě zbortil svět,“* řekla si v duchu. Opravdu. Proč myslíš?“

„Znáš mě, já mám na tyhle věci tykadla. Jen jsem měla takovej pocit...“

„Doprčic, to je to na mně tak vidět?“ pomyslela si Marta a zavrtěla hlavou. „Neboj, jen jsme trochu unavený, bylo toho dneska dost.“

Mamka ji okamžik nepříliš důvěřivě pozorovala. „Tak dobře. Víš, že kdyby něco, jsem tu jen pro tebe.“

„Já vím mami, že se na tebe můžu spolehnout. Fakt díky,“ objala ji a dala pusu na tvář.

„Tak holky ahoj zase příště!“ zavolala přes chodbu.

„Ahoj babííí.“

„A děkujem,“ přidala starší Tereška z kuchyně.

„Máš hodný holky. Opatrujte se.“

Otočila se a zavřela za sebou dveře.

Petr ještě v pokoji vybaloval tašky a ona přešla do kuchyně. Sedla si ke stolu a bezmocně, se svěřenými rameny, bez jediné myšlenky, chvíli jen tak zírala do prázdna. Všechno na ní najednou dolehlo a ona z ničeho nic zatoužila brečet jak malá holka. Ani ne brečet, spíš rvát. Rvát bolesti, rvát vzteky, rvát tou nemohoucností, nečekaností toho, co se právě dozvěděla. Neschopností to zcela

pochopit, porozumět tomu. Vždy si zakládala na tom, jak dovede věci řešit, ale teď najednou nedokázala vymyslet, jak se k problému postavit, co by měla dělat. Děsilo ji to.

Jsou situace, které váš život ovlivní, ale časem postupně odezní a život se pomalu vrátí do starého koryta. A pak jsou události, jež vám život úplně převrátí a vy víte, že už nikdy to nebude jako dříve. Připadala si jako spoutaná v pavučině. Vnímala to jako hroznou zradu, neskutečný podraz. Proč si ji vůbec bral, vždyť od začátku věděl, jaké má na tyhle věci názor. Nikdy se s nimi netajila. I když proti takovým lidem nijak osobně nic neměla, byli daleko mimo hranice jejích zájmů a hlavně sympatií. Občas narazila v časopisech nebo na internetu na články s podobnými příběhy, o kterých Petr mluvil, ale nikdy ji nezajímaly, ignorovala je, protože jí byly proti mysli. Byla zastávkyně normálních vztahů. Ne, že by ji občas nenapadaly nějaké sexuální fantazie, tak jako asi každého, ale vždy to byly představy z kategorie hetero. A nyní najednou byla konfrontována se syrovou skutečností, s temným bludištěm, kterému se vždy vyhýbala, a z kterého neměla tušení, jak se dostat ven. Paradoxně si vzpomněla na pohádku, kterou četla před několika dny dětem před spaním. Jen s tím malým rozdílem, že tam princezna políbila žábu a získala tím krásného prince, zatímco jí se teď krásný princ proměnil opačně v něco škaredého. Jenom momentálně nevěděla, v co vlastně.

Z letargie ji probral zvonek minutky. Vyndala jídlo z trouby a s Terezčinou pomocí ho připravila na talíře.

„Terko, dojde pro Evu a tátu“.

Když přišli, málem se roztrásla při chvilkové představě úchylnosti s jejími dětmi v jeho rukách. Chytila se křečovitě za opěradlo židle. Snažila se ten děsivý obraz potlačit a znovu najít duševní rovnováhu.

Její stav pochopitelně nešel Petrově pozornosti. Dobře věděl, že jednou ta situace nastane a chápal, že to bude pro oba hodně těžké. Stále se ale nechával unášet myšlenkou, že když bude nějaká vhodná příležitost, dokáže svou situaci vysvětlit dostatečně přijatelně. Ale asi se pohyboval na příliš vysokém obláčku naděje. A pád z oblaků, jak známo může být dost drsný.

Večere proběhla prakticky jen za štěbetání holek, Petr i Marta pronesli jen pár slov. Po večeři se děcka šla vykoupat a Marta myla a uklízela nádobí. Petr šel zaparkovat auto do garáže. Snažil se, aby to trvalo co nejdéle. Vzhledem k rozpoložení, v jakém Martu viděl, vůbec nevěděl jak a o čem by s ní nyní měl mluvit. Na své poklady ukryté v garáži se nyní neměl chuť ani podívat.

Přemýšlel, zda přeci jen neměl vymyslet nějakou výmluvu. I za cenu pozdějších možných komplikací.

Když se vrátil, Marta už ukládala děvčata do postele. „Dojdeš jim přečíst pohádku?“ zeptala se.

„Určitě,“ přikývl.

Šla do koupelny.

„Tak o čem dnes pohádka bude?“ zeptal se. Eva s Terezou se chvíli dohadovaly, než si vybraly pohádku. Zalehly do postýlek, Petr rozsvítil jen lampičku, aby viděl na čtení a začal číst. Dnes to bylo rychlé. Četl pátou stránku, když si všiml, že obě už spí. Odložil knížku, srovnal jim deky a zhasnul.

V kuchyni i obýváku bylo ticho, koupelna prázdná. Rychle se osprchoval. Marta už ležela v ložnici, světlo zhasnuté. Vypadalo to, že spala. Pár vteřin poslouchal její dech a potom si lehl vedle ní. Položil jí ruku na bok. Nijak nereagovala. Nevěděl, jestli opravdu spí, nebo jen hraje mrtvého brouka, aby se vyhnula nepříjemné diskusi nebo konfrontaci. Normálně usínal za pár minut, nyní trvalo téměř dvě hodiny, než upadl do spánku, který by člověk nazval horečnatý, kdyby byl nemocný. Ale teď to byl jenom ryzí stres.

Ráno Petra probraly vibrace budíku v mobilu. Během týdne se střídali s Martou v ranním vstávání. Jeden si vždy šel zaběhat, druhý vzbudil děti, připravil snídani a šel do práce. Ten, co si byl zaběhat odvedl děti do školy a školky. Druhý den si role vyměnili.

Přemýšlel, jestli si má jít zaběhat, nebo s ohledem na situaci zůstat doma. Usoudil, že ráno s dětmi a snídání není nejlepší jeviště pro psychodiskuse. Bude lepší, když se bude držet obvyklého režimu. Oblékl si tepláky, obul tenisky, pak chvíli zaváhal. Nakonec se vrátil do ložnice. Políbil na spánek Martu zachumlanou v dece a vyrazil z domu. Moc toho v noci s divokými sny nenaspal, a tak dosud chladnější ranní vzduch působil na jeho zjitřené nervy jako balzám. Dříve absolvovali tyhle ranní běhy spolu. Stejně tak chodili společně do posilovny. Ale od té doby, co se narodily holky, rozdělili si sport a práci s dětmi na střídačku. Nebylo to už tak krásné, jako když běhali spolu, ale oba byli rádi, že mohli pokračovat alespoň takto.

Vydal se svou oblíbenou trasou kolem řeky. Takto brzo ráno bylo cestou jen pár lidí, většinou důchodců, kteří nemohli dospat nebo venčili své psy. Skrz koruny stromů okolní aleje prosvítaly paprsky ranního slunce, a nebýt včerejšího extempore, mohla to být naprostá idyla. Stále cítil stres, který mu nedovolil se plně uvolnit a běh si vychutnat. Dokázal se zbavit únavy po závodě nebo po

večeru v posilovně, ale psychický tlak chtěl zřejmě nějaký jiný přístup. S tím neměl moc zkušeností.

Obvykle běhal asi půl hodiny, ale dnes se zadrhl už po deseti minutách. Zkoušel chvíli strečink a různá relaxační cvičení, ale efekt psychického uvolnění se stále nijak nedostavoval. Sedl si na lavičku a pozoroval řeku. Plulo po ní několik labutí a jakási stará paní jim ze břehu rozhazovala drobty. Pět nebo šest se jich rozjelo potravu sbírat. Zaregistroval to labuťák a vrhl se mezi ně. Údery křídel a štípanci je rozháněl, aby pak sám začal krmení vyzobávat. Pokaždé, když se pokoušely přiblížit, znovu zaútočil, aby je zahnal, což přivádělo k nepřítelosti paní, která labutím hlasitě fandila a labuťákovi nadávala. Bohužel bez většího účinku, i když připojila mávání rukama a div nespadla z nábreží do vody.

Zvedl se a vydal se zpět. Doma děti seděly u lívanečků s marmeládou a Marta už byla připravená k odchodu.

„Tak holky ahoj,“ zamávala dětem. „Nezapomeň je dnes vyzvednout, já mám dnes dlouhou.“

„Jo, já vím.“

Zabouchla za sebou dveře. Zaregistroval významnou změnu – žádný polibek na rozloučenou.

Do práce jezdila Marta čtyři stanice autobusem. Zastávku měla asi sto metrů od domu. Když k ní docházela, doběhla ji Eva – kolegyně z práce. Bydlela o tři domy dál a jezdily spolu dost často. Viditelně v dobré náladě.

„Hergot, jak to dělá,“ pomyslela si Marta. Eva byla už zhruba tři roky rozvedená. Člověk by si pomyslel, že z toho bude zdrchaná, být pořád sama s dvěma dětmi, ale ona byla stále v pohodě, jak kdyby trávila čas na Havaji. Byl to takový sympatický díblík, o půl hlavy menší než Marta. Nastoupila do firmy zhruba rok po Martě a docela si padly do oka. Blondýna s krátkými vlasy, a postavou, která vypadala, že dříve dělala i nějaký sport. Posledním rokem přibrala pár kilo navíc, ale na takové příjemné atraktivitě jí to nijak neubralo.

„Ahoj Marto,“ zahlaholila. „Jak bylo na chalupě. Asi paráda vid', když bylo tak krásně.“

Pracovaly v sousedních kancelářích, obě jako finanční poradkyně a chodily spolu často na oběd. Byly dost důvěrné kamarádky, aby o sobě věděly za tu dobu hodně. *„Možná o sobě víme víc, než já vím o Petrovi,“* pomyslela si hořce.

„Jo, nestěžuju si. Spousta práce, ale šlo to.“

„Ale di do prčic s prací. Když je takhle, tak bych se někde na zahradě tak akorát natáhla na sluníčko, vzala si k sobě nějaký dobrý pití a užívala si. Práci bych nechala na mužským,“ dodala s lehkým drcnutím do ramene.

„Dobře vymyšlený, ale nevím, jestli by to v reálu fungovalo.“

„To víš, že jo. On by přes den pracoval, a já bych pak pracovala v noci. A viděla bys jak by to šlapalo.“

„Hm, plán dobřej, ale myslím, že v něm máš drobnou chybičku.“

Povídání přerušil příjíždějící autobus.

„Jakou chybičku máš na mysli? Víš, že já chyby nedělám,“ uculovala se Eva, když se usadily.

„Když bude celej den pracovat, tak večer vleze do postele a usne jak špalek. Žádný noční potěšení nebude.“

„No a v tom je ta finta. Mám celou noc pro sebe, můžu se potěšit sama a krásně se taky vyspím.“

„Chudák manžel. Není to trochu sobecké? Asi už začínám chápat. Přiznej se, proč se s tebou ten tvůj rozvedl.“ To byla jedna z věcí, které zatím z Evy nevydolovala. Ne že by se nějak snažila. Marta nebyla ten typ, který by z lidí tahal informace za každou cenu. Spíš čekala, až nadejde příležitost a sami se otevřou.

„Prosím tě, ten se měl jak v bavlnce,“ řekla zasněně. „Tam to bylo o něčem úplně jiným.“

Autobus zastavil před bankou. „Dáme dnes oběd?“ zeptala se Eva, když došly ke kancelářím.

„Asi jo, snad tam nikoho přes poledne nemám. Musím se podívat, když tak ti brnknu.“ Věděla, že tam nikoho nemá, jen nevěděla, jestli bude mít zrovna nyní chuť na drbání.

Během dopoledne měla schůzku se třemi klienty. Jeden mladý pár, který byl docela zběhlý v investicích. Ti byli vyřízeni za půl hodinky. Následovala starší paní, která vyhrála v jakési loterii slušnou sumu a nevěděla co s penězi nejlépe udělat. Poslední byla matka s patnáctiletou dcerou. Dcera se evidentně děsně nudila i přesto, že ji máma chtěla zajistit pro budoucnost, aby měla „něco na start do dospělosti“. Netušila, jestli přes veškerou snahu v těch třech zanechalo její hodinové vysvětlování nějakou znatelnou stopu.

Další klient byl objednáán až na pozdější odpoledne. Dokud se musela soustředit na práci, byla v pohodě. Nyní opět vyhřezly na povrch pocity a stresy ze včerejšího večera a noci. Večer se úmyslně vyhnula další konfrontaci v situaci, kterou považovala za naprosto šílenou. Nemohla pochopit, jak se něco takového mohlo přihodit právě jí. Když přišel Petr do ložnice, tvářila se jako když spí, ale usnout se snažila marně. Cítila, že Petr neusíná a dalo jí hodně práce, nedat za žádnou cenu najevo, že je také vzhůru. Nakonec ji spánek přemohl, ale děsivé sny, kdy se po ní sáпали převlečení muži a podivné ženy, ji několikrát za noc vytrhly ze spaní. Věděla, že je to nesmyslné, ale snům obvykle člověk neporučí, a tak se ráno cítila trochu jako zmuchlaný papír.

Nedávno zjistila, že na internetu existují vyhledávače, kde stačí zadat hledaný pojem a dostane na něj spoustu odkazů. Nevěděla, co vlastně chce hledat. Po několika pokusech ji došlo, že asi nejlepší bude zkusit „transsexuál“. Vyjelo jí několik odkazů, mezitím i pár evidentních pornostránek. Prošla pár adres a několik si jich vybrala. Dostala chuť na kávu. Přemýšlela, jestli má počkat na oběd nebo si ji dát hned teď. Nervozita nakonec zvítězila, a tak se vydala do firemní kuchyňky a uvařila si pořádný hrnec. Když se vrátila, byly dveře kanceláře otevřené. *„Tedy já jsem kačena.“* Došlo jí, že nechala spuštěný počítač na ne zrovna vhodných stránkách. A pak si ještě uvědomila: *„dohajzlu, kdo mi leze bez dovolení do kanceláře“*. Došla potichu ke dveřím a zjistila, že hned u dveří postává ajťák Marek. Petrův spolužák a kamarád. A vlastně i její kamarád. Několikrát byl u nich, když slavili. Docela příjemný kluk. Navíc měla dojem, že mu není tak úplně lhostejná.

„Ahoj Marku,“ oslovila ho tiše. „Copak se stalo? Nějaký problém?“

Neslyšel ji přicházet. Cukl sebou. „Ahoj, promiň klepal jsem, nikdo se neozyval, myslel jsem, že mě neslyšíš, nebo kdyby se ti něco stalo,“ vykládal zmateně.

„Ale no tak,“ přerušila ho, „povídej, co potřebuješ.“

„Petr mi minule, když jsem byl u vás, půjčil tyhle knížky,“ podával jí dvojici knížek.

„Něco si matně pamatuju.“

„Tak jsem tě chtěl poprosit, jestli bych mu je mohl vrátit přes tebe. Tedy jestli ti to moc nevadí.“ Zatvářil se provinile, protože věděl, že důvod, proč chtěl vrátit knížky přes Martu, je trochu jiný a pochopil, že je to i pro Martu až příliš průhledné

„Ne, samozřejmě že nevadí.“ Dívala se na něho a usmála se. Nevěděl kam s očima. Byl svobodný, bydlel v sousedním domě přes ulici s matkou, takže mohl pochopitelně knížky jednoduše vrátit Petrovi kdykoliv.

„Tak jo, dík předám,“ vzala si od něho knížky, položila je na stůl a chtěla si sednout. Když se otočila, stál tam stále ve dveřích. Tázavě naklonila hlavu a znovu se usmála. „Ještě něco?“

Zrudnul, nevěděl, kam s rukama a nervózně se ošíval. „Prosím tě nezlob se, nechci bejt vlezlej nebo jak se to říká, impertinentní, nevykládej si to špatně.“

Ono cizí slovo se k němu vůbec nehodilo. Zvedla udiveně obočí. „O co jde?“

Lezlo to z něho jak z chlupaté deky. „Když jsem sem přišel, nechtěně jsem zahlédl, co tam máš na počítači.“

Zamračila se. „A?“

„Promiň, nic mi do toho samozřejmě není a je mi to jedno, ale nesmíš o tom nikomu povědět, my to máme zakázané.“

„Kdo my? Co máte zakázané,“ ptala se nechápavě.

„My, ajťáci. A nemáme nikomu říct, že maj všichni nainstalovaný na počítači takovej malej rezidentní prográmek, kterej na serveru shromažďuje IP a adresy navštívenejch stránek.“

„Můžeš mi to přeložit do lidštiny?“

„Prostě šéfové se můžou kdykoliv podívat, jaké stránky kdo navštěvuje, a totéž platí pro poštu, co kdo píše,“ vychrlil ze sebe konečně.

Posadila se do křesla a pomalu jí docházelo, co Marek právě řekl.

„Takže oni vědí, na co jsem se dneska dívala,“ řekla se špatně zastíraným zděšením.

„Jo, internet by se měl používat jen na pracovní účely. Některý lidi dřív navštěvovali pornostránky, a tak si šéfové vyžádali takový opatření.“

„Do hajzlu, ale já na žádném pornu nebyla.“

„Marto, prosím tě, mně je jedno, kde jsi byla či nebyla. Jsi kamarádka, tak ti jenom říkám, na co si máš dát pozor. A dvě věci. Jednak to prosím tě nikomu dál neříkej, měl bych z toho průser. A za druhé, pokud budeš chtít, můžu se na

server podívat a vymazat co chceš. Mám na něj přístup a nemyslím, že by se na jeho obsah zrovna dnes nebo teď někdo díval. Chceš teda?“ kývl tázavě hlavou.

Vteřinku váhala. „Na nic závadného jsem se nedívala, ale pracovní věci to také nebyly, takže jestli můžeš, raději ano.“

Mrkl na ni „jasně, neboj se.“

Bylo jí nepříjemné, že adresy a stránky uvidí Marek. Určitě bude přemýšlet, proč ji zajímají právě tyhle informace. Ale bude to pořád lepší, než aby je viděli šéfové.

Marek už zavíral dveře, když se znovu zastavil. „Jo a ještě něco.“

„Ano?“

„Mohu ti ještě na chvíli pomoci.“

„Povídej.“

Podíval se do chodby a zavřel za sebou dveře. „Ten rezidentní program ti můžu teď vypnout. Ale bude to fungovat jen dneska, nebo spíš jen do doby, než vypneš a zapneš počítač znovu,“ mluvil tiše. „Pokud potřebuješ něco zjistit... Ale prosím tě, tohle je fakt jenom mezi námi. V našem IT jsou i blízcí příbuzní, však víš.“

Jasně. Věděla, že tam pracuje ředitelův syn, a před časem rezonovala bankou kauza, že způsob, jak se tam dostal, nebyl tak úplně korektní.

Uvolnila mu místo u stolu. Sedl si k počítači a minutku něco tvořil. Potom vyskočil. „Dneska můžeš surfovat bez obav kde chceš.“

„Hm, tak díky.“

Jak vstal, dala mu lehkou pusu na tvář a sedla si místo něho. Zrudnul. „Nemáš za co. Když budeš něco potřebovat, stačí říct.“ Vycouval z kanceláře.

Oddychla si, ucucla kafe a došlo jí, jak moc ho právě potřebovala. To kafe. Začala procházet nalezené stránky. Něco si přečetla, něco vytiskla pro pozdější čtení – rozhovory s transsexuály, povídání psychologů. Už z podstaty svého povolání – finančního poradce – měla výborné analytické uvažování. Chtěla si udělat představu o něčem, s čím se dosud nesetkala a dříve ani nepředpokládala, že by se tím někdy měla zabývat. Podívala se i na pár fotografií převlečených i přeoperovaných mužů a žen, ale přenos obrázků byl přeci jen pomalý. Poctivě se snažila vyhýbat nabídkám pornostránek souvisejících s hledanou tematikou, které na ni občas vyskočily. Postupně zjistila, že existuje celá řada variant toho zvláštního chování lidí. Ale zjistila

také, že jako červená nit se celou dobu táhne při čtení článků, úvah a názorů děsivá averze k takovým lidem. A stejně tak, jaké byly odmítavé reakce lidí v komentářích pod takovými články, ve kterých transsexuálové, gayové a lesby vysvětlovali své postoje, své pocity a důvody, ani ona stále jejich pohnutkám nerozuměla. Ta myšlenková ztuhlost, která ji svírala, byla příliš konzistentní, než aby jí dovolila prolomit své stěny. A tak když asi za hodinu na stole zazvonil telefon a ozvala se Eva, že jdou na oběd, došlo jí, že je vlastně stále na začátku a cítila, že postoupila v porozumění takového chování sotva o malý krůček.

Sešly se u východu z banky. S Evou tam čekal kolega Vlastimil z účetního oddělení. Postarší, s mírným bříškem a začínající pleší. Tedy pokud se dalo o asi dvanáct let staršímu kolegovi říkat postarší. A nějaká neznámá mladá slečna. Usměvavá vyšší hubená černovláska s brýlemi. Martu to naštvalo. Netoužila ve svém současném rozpoložení vést kdovíjak duchaplnou společenskou konverzaci. Na druhou stranu, když už se situace takto vyvinula, nechtěla zapůsobit jako nějaký nespolečenský suchar.

„Vy se asi neznáte, vid’“, obrátila se Eva na Martu. „Tohle je Petra Kovářová“, pokynula levou rukou ke slečně, „a tohle Marta Procházková“ mávla pravou na Martu.

Podaly si ruce. *„Tak trochu jako mrtvá ryba“* pomyslela si Marta.

„Těší mě, stačí Marta.“

„Taky, Petra.“

„Tak kam dneska? Do Závodky nebo do Mišelinky?“, zeptal se Vlasta, když vyšli ven.

„Jé vy máte závodní kuchyni, tam co jsem pracovala jsme ji měli taky“, ozvala se Petra.

Všichni se rozesmáli a Petra se po nich udiveně dívala.

„Závodka je obyčejná levná restaurace támhle asi sto metrů“, ukazoval jí kolega. Normálně se tam na oběd schází spousta lidí z okolních úřadů. Kdysi kdosi pronesl, že mu to tam na obědě připadá jako v závodní kuchyni a od té doby se jí neřekne jinak než *„Závodka“*. A *„Mišelinka“*...

„...to bude určitě místní restaurace s Michelinskou hvězdou?“ skočila mu Petra do řeči.

„Výborně, chápavá“, zasmála se Eva.